

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a V-a. An școlar 2025-2026

– Etapa județeană/ pe sector –

MESAJ NR. 2

George Weston se simțea bine. De altfel, duminica după masă se simțea întotdeauna bine. Un prânz bun, o canapea moale pe care să te poți întinde, ziarul „Times” alături, picioarele în papuci, îmbrăcat numai cu pantaloni de pijama: cum să nu te simți bine?

Iată pentru ce nu se arată prea bucuros când intră în odaie soția lui. O iubea foarte mult, după zece ani de însurătoare era încă îndrăgostit de ea și se înțelege că ori de câte ori o vedea era foarte fericit: totuși după-amiezile de duminică erau sfinte pentru el și noțiunea de a se simți bine implica neapărat două-trei ore de singurătate. De aceea, nu-și dezlipi ochii de pe reportajul asupra expediției spre Marte a lui Lefebre și Yoshida (care-și fixaseră ca punct de pornire Baza Lunară și aveau toate șansele ca de data asta să reușească) și se prefăcu că n-o vede.

Mrs. Weston așteptă două minute plină de răbdare; în următoarele două minute își pierdu răbdarea și, în sfârșit, se hotărî să rupă tăcerea.

- George.
- Hm?
- George, cu tine vorbesc! Vrei, te rog, să lași cinci minute jurnalul și să te uiți la mine? Ziarul căzu foșnind pe podea, iar Weston întoarse o față plictisită către soția sa:
 - Ce s-a întâmplat, dragă?
 - Știi tu prea bine ce. E vorba de Gloria și de mașinăria aceea nesuferită.
 - Care mașinărie nesuferită?
 - Nu te face că nu înțelegi. Mă refer la robotul căruia Gloria îi zice Robbie. N-o lasă singură nicio clipă.
 - De ce s-o lase singură? Nu de asta l-am luat. Și nu-s de acord că-i mașinărie nesuferită. Este cel mai bun robot care se găsește în comerț și m-a costat o groază de bani. Totuși,

nu mă plâng, merită, și pot spune, fără exagerare, că este mai capabil decât jumătate din oamenii cu care lucrez eu la birou.

Făcu o mișcare să-și reia ziarul, dar nevastă-sa i-o luă înainte și-l ridică ea.

- George, acum stai de vorbă cu mine. Eu nu vreau ca fata mea să fie supravegheată de o mașină. Mașina, oricât ar fi de capabilă, n-are suflet și nimeni nu poate ști ce gândește. Un copil nu poate fi lăsat în grija unui obiect de metal.

Weston se încruntă.

- Când ai ajuns la concluzia asta? Robbie e cu Gloria de doi ani și până acum nu-ți făceai niciun fel de probleme.
- La început era altceva. Era o noutate, mă scutea de o grijă și... era la modă. Acum însă lucrurile nu mai stau la fel. Vecinii...
- Ce amestec au vecinii? Ascultă, draga mea. Într-un robot poți avea mult mai multă încredere decât într-o guvernantă. Robbie a fost construit pentru un singur scop: să țină tovărășie unui copil. Întreaga lui „mentalitate” a fost creată în vederea acestui lucru. El nu poate fi decât credincios, bun și blând, ceea ce nu se poate spune despre niciun om.